

Збіраючыся ў дарогу, чалавек часам не бачыць далей за касы і вагоны. А ў іх абслугоўванні задзейнічаны сотні работнікаў, якія клапацяцца пра падарожных. Адначасова з тым чыгуначнікі не забываюцца і пра ўласны шлях, дзе таксама, як і іншыя, з'яўляюцца пасажырамі... Пад апекай рэдэмптарыстаў

Душпастырства чыгуначнікаў з'яўляецца найстарэйшым у Гродзенскай дыяцэзіі. Яно паўстала ў 1994 годзе ў Парэччы. У той час адтуль выходзіў участак першай чыгуначнай лініі, пракладзенай на беларускай зямлі. І закінутая сярод лясоў вёска была, дарэчы, даволі папулярнай. Туды амаль штогод прязджалі здымачныя групы “Беларусьфільма” і Літоўскай кінастудыі. “Зімародак”, “Двое на востраве слёз” – адны з доўгага спісу фільмаў, у якіх зняты чыгуначны вакзал у Парэччы. Менавіта там, у месцы знаходжання вядомага чыгуначнага вузла, і зарадзілася душпастырства працаўнікоў чыгункі, што прагнулі развівацца духоўна разам.

Паступова цэнтр супольнасці перамясціўся ў Гродна. Тут зараз знаходзіцца асноўная частка душпастырства на чале з душпастырам (увесь час супольнасцю апекаваліся айцы рэдэмптарысты). Яшчэ частку складаюць жыхары Свіслачы, Ваўкавыска, Ліды. Там адбываецца фармацыя на месцах. Усяго каля ста чалавек. Сярэдні ўзрост членаў супольнасці – 40–60 гадоў. †

“Некаторыя ўжо не працуюць на чыгунцы, але да душпастырства па-ранейшаму належаць,

заўважае а. Эдуард Пяцельчыц CSsR, які 2-гі год з'яўляецца душпастырам супольнасці.

— **За столькі гадоў людзі паспелі парадніцца. І зараз добра ведаюць адзін аднаго, сябруюць сем'ямі”**

На аснове хрысціянскіх каштоўнасцей

У кожную апошнюю нядзелю месяца члены душпастырства збіраюцца на сумесную св. Імшу. Члены Ружанцовага кола св. Кацярыны Александрыйскай, якая з’яўляецца заступніцай работнікаў чыгункі, мяняюцца таямніцамі Ружанца. Пасля адбываецца сустрэча. Увазе прысутных прапануецца канферэнцыя. **“Загадзя прадумваем змест сходу, разбіраем хвалюючыя пытанні,**

– распавядае а. Эдуард. –

Звычайна яны прымеркаваны да тэматычнага года, абвешчанага ў Паўсюдным Касцёле. Яшчэ нядаўна разважалі пра міласэрнасць. Звярталі ўвагу менавіта на гэты аспект у жыцці чалавека.

Ладзілі выезды ў Вільнюс, Кракаў, Новую Руду – месцы, непасрэдна звязаныя з аб’яўленнем Божай міласэрнасці чалавецтву”.

На штомесячныя спатканні збіраюцца каля 30-40 удзельнікаў. Усе разам сустракаюцца на агульных спатканнях. Гэта штогадовыя аплаткавыя і велікодныя сустрэчы. Звычайна туды запрашаюцца госці. Ужо не першы раз, напрыклад, прыязджаюць калегі з Мінска-Магілёўскай архідыяцэзіі. Традыцыйна ў лістападзе, у дзень літургічнага ўспаміну сваёй заступніцы, члены супольнасці збіраюцца разам у парафіі Найсвяцейшага Адкупіцеля ў Гродне. За час існавання душпастырства яго ўдзельнікі аб’ездзілі амаль усе святыя месцы Беларусі.

□ □

Фармацыя на міжнародным узроўні

На працягу многіх гадоў члены душпастырства ўдзельнічаюць у Агульнапольскай пілігрымцы чыгуначнікаў у Чанстахову, дзе збіраюцца прадстаўнікі з розных краін. Традыцыя падтрымліваецца ад заснавання супольнасці. Калі раней ахвотных было некалькі чалавек, то цяпер едзе мінімум аўтобус. Раз на 3 гады душпастырства прымае ўдзел у Еўрапейскім кангрэсе чыгуначнікаў.

У мінулым годзе ён адбываўся ў Любліне (Польшча). Ладзіць мерапрыемства Федэрацыя чыгуначнікаў – каталіцкая структура, якая аб’ядноўвае калег са шматлікіх краін. Прысутныя абмяркоўваюць актуальныя надзённыя пытанні, як бачаць перспектыву сваёй прафесіі ў хрысціянскім плане, што могуць прапанаваць праз сваю працу ў справе абвяшчэння Евангелля. **“Туды з’язджаюцца людзі, якія не баяцца сведчыць аб сваёй веры ў штодзённым жыцці,**

– гаворыць а. Эдуард. –

Гэта кангрэс для адважных веруючых”

. Адзін з удзельнікаў душпастырства Гродзенскай дыяцэзіі на кангрэсе ў Вене (Аўстрыя) прадстаўляў даклад на тэму “Езус у маім жыцці”.

“Жалезныя” характарам на рэйкавым шляху

Аўтар: Ангеліна Пакачайла

12.02.2017 00:00

